

Els fals enigma Gordon Brown

Dimecres, 27 de juny, Tony Blair deixarà de ser el primer ministre britànic i li succeirà Gordon Brown. Ara, tothom vol saber més coses del qui ha estat ministre d'Economia del Regne Unit aquests darrers deu anys.

Aquest no és, òbviament, el país de Blair. O, almenys, la imatge última que n'ha quedat en la memòria col·lectiva d'anglesos, escocesos i gal·lesos, a més d'una bona part d'europèus i ciutadans d'arreu: el de l'amenaça a les llibertats individuals a causa de la "lluita contra el terror", de la genuflexió a la política exterior nord-americana, de les sangonoses intervencions militars a l'Orient Mitjà. Aquest país del qual parla Greig és el país del ministre d'Economia. És el país de Gordon Brown.

Un desconegut a Downing. Avui, milers de britànics es demanen qui és en realitat Gordon Brown. Aquesta sen-

El futur primer ministre del Regne Unit, Gordon Brown, saluda un grup de soldats britànics durant la visita que va fer a Bagdad, a l'Iraq, el dia 11 de juny proppassat.

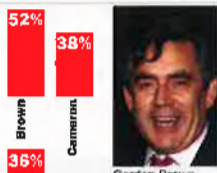
L'editor de la primera revista que hi hagué al món, Geordie Greig, ha traçat aquests dies a les pàgines de *Tatler* ("la referència imbatible de l'alta societat de Londres") una de les descripcions més pintoresques i economicistes que s'han fet del Regne Unit des que Tony Blair va anunciar la data de la seua retirada. Paradoxalment, Greig no ho feia per obrir cap secció de política domèstica —no hi ha comentari sobre la vulgar

actualitat en una publicació devota dels salons i la joieria de les grans fortunes britàniques—, sinó perquè *Tatler*, fundada el 1709, prepara els actes de celebració del tercer centenari. Paraula, doncs, d'una de les veus profundes d'aquesta tradició periodística britànica antiga i particular: "Som la cruïlla de cultures més avançada del món, som el paradís fiscal del món, som el centre de finances, som el lloc on el món aboca els diners i el talent."

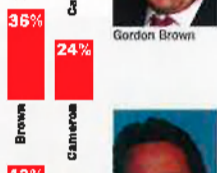
sació té fonament, per exemple pel fet que només haja participat en el 20% de les votacions a la Cambra dels Comuns, molt menys que la mitjana de la resta de diputats. O perquè la seua dedicació absoluta a l'economia britànica, dins el repartiment de papers amb Tony Blair, li ha gairebé impedit de fer declaracions, si no es tractava de la baixada de l'atur un 4% des que governa el Nou Laborisme o l'anunci de la independència del Banc d'Anglaterra.

Els britànics prefereixen Brown

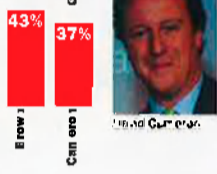
Creieu que és un polític competent?

Serà un bon primer ministre en temps de crisi?

Coneix els problemes reals del Regne Unit?

MIQUEL BENTZ
Font: Enquesta feta per l'organisme governamental Yougov sobre 2.600 persones

Però, després de deu anys al capdavant del país, és inversemblant. Tothom sap que, com Tony Blair, el nou primer ministre va nàixer al si d'una família religiosa, en aquest cas escocesa, i que el pare, John Brown, era el rector presbiterià a la vila de Kirkcaldy (50.000 habitants, mines i lli). També se sap que, de jove, Gordon va ser un estudiant exemplar (entrà a la universitat a setze anys), que el 1983 aconsegueix escó i uneix el seu intel·lecte amb el del somrient Blair per arribar a l'equip de direcció del Partit Laborista, que hi arribaren i que la mort sobtada de John Smith els va permetre de convèncer una majoria suficient de membres que aquella esquerra s'havia fet rànica.

Així doncs, aquest dimecres, dia 27, la cerimònia de transferència de poders farà el primer pas a palau -Buckingham-, on la reina Elisabet II recollirà els símbols del primer ministre sortint, Tony Blair, i, més endavant, probablement el mateix dia, els oferirà al successor. Aleshores, Gordon Brown farà realitat el somni de viure al número 10 de Downing Street. "El desconegut més popular de la política nacional", segons Rick Nye, director de l'empresa d'enquestes Populus, ocuparà la posició de màxim poder que hi ha a l'altre palau, el de Westminster, seu del parlament britànic.

Victorià Jiménez
Londres

El projecte de govern de Brown segons les seues paraules

EL TEMPS ha tingut accés a uns extrets del debat de fa pocs dies entre Gordon Brown i socis de la Fabian Society -la poderosa organització política civil que dona suport al Partit Laborista des que fou fundat. Brown hi defensa el Nou Laborisme i hi exposa algunes línies del seu futur govern. No n'espereu sorpreses. O, mirant cap a la nostra pròpia esquerra, potser sí.

Iniciativa privada. "Si no ens haguérem servit de l'ajuda financera privada, no hauríem pogut obrir sinó un centenar d'hospitals a tot el país. Si no haguérem tingut la col·laboració de l'empresa privada no hauríem renovat 20.000 col·legis. I la qüestió en el món d'avui és comptar amb bons serveis públics per als ciutadans i les famílies. [...] Si puc trobar una manera de mobilitzar els diners privats tant com els públics per obtenir els resultats que vull més ràpidament o millor, ho faré."

Educació. "Assolirem el mateix nivell de despesa per alumne que el sector de l'educació privada el 2010, però fins llavors no ens aturarem pas. I per què pense que és tan important? Perquè si podem oferir classes particulars i més professors per a grups reduïts en una escola estatal, joves que ara queden despenjats tindran l'ajuda personal i l'atenció que han de menester per a continuar endavant. Si hem de ser realistes, no espereu que l'estat pugui fer això tot sol."

Democràcia. "Cap problema que un govern mire de resoldre no és prou gran perquè no pugui fer-hi front perfectament amb el suport de la societat i les organitzacions civils. Hem de reconstruir, de mica en mica, el suport de la gent perquè tothom prengui responsabilitats, individuals i col·lectives, amb l'empenta de la cooperació pública i internacional. [...] Si ho podem atènyer, si aconseguim un consens progressista, aleshores podrem canalitzar qualsevol projecte, persuadir la ciutadania amb el debat, eixamplar-ne el suport, renovar el Partit Laborista i posar-lo en contacte amb els sectors del voluntariat, dels negocis o de les parròquies. Així és com tindrem les millors polítiques possibles: aprofitant la part millor de la gent. I gràcies a aquest ambient de discussió tindrem una societat més forta. [...] El Partit Laborista ha de mirar cap enfora, ha de connectar amb la gent i ha d'acomboiar-la per obtenir els objectius de progrés."

Rics, pobres. "La distància entre les classes socials és un motiu de preocupació. Però vivim en una economia global. I la manera d'encarar aquesta qüestió és diferent de com ho hauríem fet fa cinquanta anys o fa un segle. Com a govern laborista, avui i en el futur, ens hem de concentrar a augmentar els salaris dels treballadors de base i les pensions. I, naturalment, en les ajudes als infants. [...] I permeteu-me que us diga que, pel que fa als impostos, aqueix 10% de megarics que el 1997 pagaven un 40% a l'estat, ara paguen més de 50%, i aquest percentatge encara ha de pujar per als qui més diners guanyen en aquest país."

Estats Units, Unió Europea. "Sempre tindrem una relació sòlida i especial amb Amèrica, i això és així perquè compartim els mateixos valors de llibertat, oportunitat i obertura per als ciutadans. Igualment, hi haurà una sòlida relació entre el govern britànic i la Unió Europea [...]. Intuïsc, però, que, tant si parlem de l'Iran com de Corea del Nord, ens anem acostant a un món molt més multilateral, en què els països estan disposats a anar-hi junts i a decidir junts sobre les qüestions comunes. El món pot contribuir a millorar unit i ho ha de fer."